

1.

Časová slučka

Opustená vlaková stanica

Stará Kremnička

Banskobystrický kraj

Pod'sa hrat'

„Mám zlý pocit, Matej, pod'me preč,“ prehovorí dievča na svojho spolužiaka. Najradšej by opustila toto divné miesto. Chlapec sa však rozhodne nikam nechystá. Nevníma jej obavy a začne ju prehovárať, aby zostali ešte aspoň pol hodinu.

„Prišli sme sem predsa zažiť dobrodružstvo, či nie? Ty nie si zvedavá, či existuje niečo medzi nebom a zemou?“ spýta sa jej a hľadá pri tom na obrazovku svojho telefónu. Dookola sa pokúša pripojiť na internet, aby jej pustil videá z tohto miesta a ukázal jej, čo zachytili lovci duchov. Márne. Už odkedy vliezli do húštiny, nemá signál ani jeden z nich.

Zatiaľ čo dievča nedočkavo stepuje z nohy na nohu, Matej sa rozhodne ešte raz – tentoraz sám –, preskúmať pozostatky interiéru niekdajšej liečebne. Na cestu si posvieti telefónom – konečne mu bude na niečo užitočný. Len čo vôjde do vestibulu, začuje buchot na poschodí. Znie to, akoby svojím príchodom niekoho vyrušil a neznámy sa rozbehol niekam ukryť. „Blbosť,“ zašomre si chlapec popod nos. Rozum mu hovorí, že okrem neho a spolužiačky tu nemôže byť nikto iný.

Napriek tomu nenechá nič na náhodu a rozhodne sa poschodia budovy preskúmať. Svieti si na cestu, no nie je mu všetko jedno. Pomalým, viac bojzlivým než opatrným krokom mapuje miestnosť za miestnosťou. Ovládol ho pocit, že z tmy sa na neho každú chvíľu niečo alebo niekto vyrúti. Prehľadá každú škáru a skrýšu, akoby sa hral s mladším bratom na schovávačku.

V zápale hry pozabudol, že pred liečebňou na neho čaká vystrašená spolužiačka. Keď si to uvedomí, rýchlym krokom sa otočí, aby sa k nej vrátil. Vo chvíli, keď jeho chodilo dopadne na posledný schod, z poschodia sa ozve zrozumiteľný detský smiech. Či skôr škodoradosný výsmech? Vyplašený Matej vybehne z budovy a s vypleštenými očami, zaliaty studeným potom, začne spolužiačke vysvetľovať, čo sa stalo.

„Vieš z koho si rob srandu. Debil. Určite ti verím,“ vysmeje ho spolužiačka. No on ju nevníma. Uprene hľadá do okna na najvyššom poschodí liečebne. Dievčina sa otočí, aby zistila, čo také zaujímavé tam môže Matej vidieť...

Ani u jedného z nich by si sa krvi nedorezal.

V okne stojí silueta malého, možno šesťročného chlapca. V momente, ako naňho dievča uprie pohľad, vystrčí pravú ruku a zaklope na zahmlené sklo. Klop-klop. Ten zvuk reže uši a ozýva sa celou húštinou. Dvaja kamaráti už viac na nič nečakajú a ruka v ruke šprintom upaľujú preč.

Honba za pravdou

Keďže ma najviac upútala najrozšírenejšia historka z Krvavých Šenkov – o taxikárovi a zmiznutej žene, rozhodnem sa, že toto miesto navštívim za rovnakých podmienok, aké sa v nej opisujú. Do opustenej osady si to preto namierim počas daždivého večera.

Navigácia ma nasmeruje, aby som do Krvavých Šenkov išiel cez Lehotu, pretože túto trasu vyhodnotí ako najkratšiu. Problém nastane, keď ma navedie na poľnú cestičku, ktorej terén nie je úplne vhodný pre moje auto. Keďže som od cieľa len tri kilometre, rozhodnem sa to risknúť. Toto rozhodnutie vzápätí oľutujem.

Najznámejšia zo všetkých temných legiend hovorí o tom, ako sa v podzemných chodbách a temných nočných lesoch strácali panny, ktoré mali unášať a znásilňovať zvrhlí bieli mnísi. Dokonca ich telá mali murovať zaživa do stien podzemných chodieb. Druhá strana legendy však pripúšťa, že tieto činy nemuseli robiť mnísi, ale mohli stáť za nimi aj zbojníci prezlečení za mníchov.

Terézia mi mierne naznačila, že keď už má byť niečo z tejto legendy pravdivé, osobne sa skôr prikláňa k tomu, že ohavné činy robili zbojníci. „Existoval vraj zbojník Klokoč, ktorý vykrádal a priživoval sa na mníchoch žijúcich v kláštore, kradol im aj ich habity a so svojou družinou sa do nich obliekali, aby za ich zlé činy obviňovali mníchov,“ spomeniem si na jej slová. Keby som bol ja neprávom obviňovaný za hriechy, ktoré som nespáchal, tiež by som z hrobu volal za pravdu ešte dlho po smrti.

Šepoty aj vrzganie

Keď sa z nádvorja presunieme do jednej zo 182 miestností hradu, poprosíme Richarda, či by nemohol zhasnúť svetlá. Pre lepšiu atmosféru totiž chceme hradom prechádzať potme, len s baterkou.

Zatiaľ čo nám sprievodca veľmi zaujímavo a podrobne rozpráva o všetkých exponátoch, za našimi chrbtami sa objavia ďalšie dve postavy. Richard nás predstaví a my zisťujeme, že ide o režiséra rôznych hradných podujatí vrátane legendárneho festivalu duchov a strašidiel Vojtecha Bartka, ktorý so sebou priviedol aj dramaturga podujatia 1888. Okrem toho, že režíroval spomínané podujatia, strávil podľa Richardových slov na zámku veľmi veľa času a má nám čo povedať k hradným legendám aj k nevysvetliteľným aktivitám za jeho múrmi.

Vojtech spoločne s nami prechádza z miestnosti do miestnosti a počúva Richardov výklad. Prvýkrát prehovorí pri realistickej makete hradu.

„Ako môžeme vidieť, hrad je už kompletne prebudovaný a obstaný. My sa práve nachádzame v priestore pôvodného hradného múru, ku ktorému boli pristavané ďalšie budovy a časti. Tým, ako sa budovalo, vznikali v strednom hrade rôzne štrbiny. Dodnes dokonca existujú rôzne miestnosti medzi schodiskom a vežou, do ktorých sa nedá normálne vojsť, iba poklopom v podlahe,“ ukazuje Vojtech na makete.

Podľa jeho slov práve štrbiny a skryté miestnosti môžu vytvárať na zámku ilúziu, že tu počuť hlasy, šepoty, vrzganie či kroky. „Keď sa tu v noci prechádza človek sám, atmosféra zámku je neskutočná,“ poznamená Vojtech.

Čierna pani

Ako postupujeme ďalej zámkom, Vojtech v miestnosti s fascinujúcim vitrážovým oknom sa pristaví pri komode. Začne spomínať, že keď tu v jeden studený večer asi pred pätnástimi rokmi chystali nočnú prehliadku, zažil niečo veľmi zvláštne.

„Keď som sem vošiel zo zimnej záhrady – tak ako my teraz –, medzi komodou a dverami stála maličká žena. Bola veľmi nízka, nemala ani meter a pol. Odetá bola v čiernych jednoduchých šatách a spod čierneho závoja, ktorý jej zahaloval tvár, trčala len sinavá brada,“ zaspomína si režisér s priznaním, že sa vtedy veľmi vylákal.

Tvrdí, že hoci sa snažil nájsť racionálne vysvetlenie svojej vidiny, nešlo to. Najprv uvažoval, že to mohla byť jeho kolegyňa, ale nakoniec zistil, že ona v tom čase ešte nebola v tejto časti zámku.

20.

Pád do tmy

Sakrakopec – miesto leteckej katastrofy

Bratislava

Bratislavský kraj